

Nepotpisani se dopisi ne tiskaju.
Principala se pisma tiskaju po 5
čvor. svaki redak. Oglasi od 8 re-
dak stojte 50 št. za svaki redak
više 5 št.; ili u slučaju optovajanja
uz pogodbe sa spravom. Novci se
dilje postaricom naputnicom (as-
segno poslalo) na administraciju
„Naše Sloga“. Ime, prezime i naj-
blizu poštu valju točno označiti.

Komu to javi odgovorni u oto-
renim pismu, za koje će se plaća
postarina, ako se izvana napiše:
„Reklamacija“.

NAŠA SLOGA

Poučni, gospodarski i politički list.

„Slogom rastu malo gradovi, a nasloga sve pokvari“. Nar. Poa.

Talijansko sveučilište u Trstu.

Talijani još uvijek misle na svoju prekrojiti evropsku kartu, kao da nije već 15 vjeća prošlo od kada su Slaveni i Germani srušili rimske gospodarstvo, te u negdašnjih zemljah toga pustoga i okrutnoga carstva, stvarili nove narodnosti, nove države, drugojake uredbe, nego li su latinske.

U mnogih krajevih, kuda su Rimljani gospodarovali i Boga se moli hrvatski. Narodi, koji su što predobili, neće zapustiti luke ruke ono, zašto su potoke kriji proljevali, a najmanje za neku slabo shvaćenu ljubav ili prijateljstvo ili makar savez sa bližnjimi susjadi.

Za ciele dobe, što je Venecija oko hitala za našom obalom i htjela ju posve poda se spraviti, vidimo povjetničke čine, koji se tomu protive. I patrijarki ogleski i knezovi gorički, te isti municipiji ovoga Primorja, dok je u njih bilo sile i ljubavi za slobodom, kratili su Veneciji gospodstvo na ovih stranah.

Kad je Karlo V. hotio ovo svoje Primorje pridružiti Italiji, stališi kranjski uzkratili su posluh i podištvo bratu mu Ferdinandu, i ona se je nakana za uvjek razbila o tvrdu volju tadašnjih predstavnika naroda.

Velimo „za urjek“, jer onda je samo Ljubljana čutila potrebu, da vrata na Primorje, kao Trst i ostali skoliš, budu pod istom vlasti, a sada u svih stranah narod (?) u ni pučkih škola.

Za vreme Karla V. imali su govoriti samo stališi zemaljski, to jest gospoda i visoki dostojanstvenici, a sada u inim naroda imaju govoriti ne samo oni, nego i cieli narod.

A taj narod hrvatsko-slovenski, koj dalje na sjever i iztok ima ne-pregledne krajine, gdje stanuju nje-
govna braća Slovenci i Hrvati, taj narod, koj čuti svoju moć i počima razumjeriti, da i on ima pravo živiti,

taj narod ima da budnim okom gleda vali i zahtjevali, da se prekonske namišljaje, koji su se počinju.

Ta ocita izvjeđen talijanskoga a drugda u krvavim navalama Venecije, profesora mnogo je znaneuita ne sumo a danas se očituju pod pluštem tobožnje za nas Sloveno-Hrvate, koji smo pod namjestničtvom tršćanskim,

negi i za ostale Slavene a za Niš mace u državi. Jer i oni izgubili more, da se obistine želje Talijana, kad bi se rimsko gospodarstvo proteglo na julske planine.

Talijani rade na tom pojednako, nekoji očito, nekoji tajno.

Po tom mjerilu imam omjeriti i zahtjev trentinske „Pro Patria“ za talijansko sveučilište u Trstu, koje neima nikakova razloga obstanku, jer ako ti se baš hoće nauke u talijanskom jeziku, ima u Italiji takovih škola na desetke. Ako li ti se hoće nauke za službu u Austriji, tad valja, da znaš i njemački i hrvatski i češki, već kako je koja zemlja.

A sveučilišta za izbijanje komadija, za izgrede, za agitacije talijanskim u zenuji napućenoj pretežno slavenskim pukom, netreba i nesmije biti.

Mi smo profesoru Martellu za-
i postanak i znamenitost sveučilišta, hvalni, da je očito govorio; zato i to takodje njegovu znamenitost u njemu i njegovim sumišljenjima očito odgovaramo. A to ne radi njegovoga političkog životu naroda.

I tu je govorio o našoj koži: „olovnoga žezla“, nego radi „I Austrija“ kaže on, „daje našega obstanka, radi pravice, koju univerzam toliku zname, neda, da talijanski živalj na nas nabitost, da nikad nije htjela valjaju pod krnikom obrane, i da on osnovat jedne u Trstu, u manju za se zahtjeva sveučilište, posvedobro, da ničim drugim, vi-mala svoje usrećitelje glasno gromi koliko ognjištem vi-pokratiti kruha za se, a ne škola Goričkom, na Soči, u Istri, u Trentinu. Austrija zna liko nebojimo, jer smo osvijedočeni, posvedobro, da ničim drugim, vi-mala svoje usrećitelje glasno

ših nauka, nebi brže izgupitati kruha za se, a ne škola

bila talijanske pokrajine za „nespašenu braću!“

Dr. Holub o naših Primorčilj, našačećih se u Africi.

Glasoviti liječnik dr. Emil Holub, rođen Čeh, zaputio se do tri puta u neke nepoznate jošte krajeve južne Afrike, da tamо prouči zemlju, ljudi i narav onih

latini strukog četvrtca na cijelu arku.

Dogili se nevravaju ako eo i netiskaju.

Nebilježani listovi sa neprimaju. Prednja je poštarnica stoji 5 for., za teljko 2 for. na godina. Razmjerno for. 2½, i 2 za palj-gardine. Izvancervino više postarije.

Na malo jedan broj 5 novč.

Uredništvo i administracija na-
so u Via Garibaldi br. 23.

PODLISTAK.

Mrvice.

Pisac Vinko Rubeša.
(Konac.)

II.

Ocvala ruža.

Bila tada kao ružin pupoljak, što se istom otvarati počeo.

Šaroliki leptiri lepršali oko nje, da se nadive njezinu krasotu, da uskrnu sa njenih rujnih latica sladkoga soka. Al ona sklopila laticu — nedala se usvojiti.

Ocvala ruža se previše u krasotu svoju. Danas van je ocvala ruža.

Rumenje laticu požućele, mirisa ne-stalo. Razgalila srce. Badava. Leptir doprati, pa odprši. Neima sladkoga soka, neima one bujne svježosti, pa čemu da joj sjedue u krilo?

Svi ju ostavili, pa ni isti „smrdljivi Martin“ neće joj u naruci, jer je „ocvala ruža“.

III. Dosljednost.

Šetao sam cestom. Uzput susretim dvoje djece, gdje se nješto svadaju. Da čujem o čemu prepriča, zaustavim se, tobože promatraju jedan cvjet.

— Ako mi nedáci cielu jabuku, nikad neću više s tobom igrati — prieči manji.

— Ne. Ciele ti nedam. Hoćeš polovicu?

— Neću otresre se onaj mali, pa odtrči. Slučaj htjede, pa drugi dan nabasam upravo na njih dvoje.

— Daj mi dakle polovicu jabuke, pa prijatelj će prije upita manji.

— Neimam ja više. Pojo sam cielu. Zar se odrasli od djece uče dosljednosti?

IV. U gradu.

Male Idice oda u grad rodu u pohode. Kad se ixa mjesec dana vratila, reče jednog dana majci:

— Čuješ mamu! Negovori sumnomi više hrvatski. Sada znudem samo talijanski komu mjesto. Uz njege bio već jedan grob izkopan. Podjem k njemu.

Nerade li tako i odrasli?

V. Na groblju.

Bilo na dušni dan. Podjem na groblje. Sjetor brijaš sa sjećaš gora, što se digle selu na sjeveru. Nabrekli i probežla zemlja skripala i pučala pod nogama.

Lipo trepetal: na onom slabom, stu-denom vjetru, a požućelo suho lišće sunilo tajanstveno, žalostno, kao ono žvonce, što se slobodno glasi.

Uzput susretah pogante starce, slave starice, žene i djece sa sviedicama u me-drikskim ručicama. Nosovi im modro-crveni. Veseli su. Tako gorit će u crkvi sviedice. A stariji idu pogutane glave, zamišljeni. Jedva da koju prezbore.

Dodjoh na groblje — na seosko groblje. Trnje i suha trava zastrla trgovne grobova. Ovdje, onđe viri komad križa. Na sredi groblja malena je crkvica. Naheren krov zašten je mahovinom, pocrnjele stiene popucane.

Nedaleko crkve kopao grobar nje-
više hrvatski. Sada znudem samo talijanski komu mjesto. Uz njege bio već jedan grob izkopan. Podjem k njemu.

Tko tu umre? upitam grobara.

Onaj, koji neće više. Sada zna-de, otrese se, a da me nije ni pogledao, pa nagne iz čutre. A vi ste to, gospo-dičići? Oprostite, što vam onako odgo-vorim. Ma, dvadeset puta sam već rekao, tko da je umro, pa me to ljuti. I naj-zadnji musavac htio bi znati, komu kopam.

Bogami, čovjek zasiti se i odgovarati. Al da. Kopam jednomu seljaku iz Puži. Jednoga prekopat, drugoga zakopat. Tako jo ne tom binedom sveti. Kad se jedan na-leži, ustupi mjesto drugomu.

Tako govorč izlazio je iz groba.

— Baš sada prebaciti kosti bogatoga Stauča. Imao je svega, ma i prijeđega mlike. Evo njegove tkiva — i odrine je nogom.

Pogledam ju. One šuplje oči buljile u me strašno, užasno. Lecub se. To su dake ona oči, za kojima eu ludile žene? — Evo je! reče grobar, pošto je pa-njuno Ilicu; jednaka je kao i Prošnjaka Ivana. Dapače, čini mi se ružnjom. A kakav je bio! Kao rumena ruža. Ma pišao bi mi bio na obrani. A Ivan? Hugo-ba ljudska! Pa eto! Sada su jednake.

Tako je! Ljepota i hrgatavo prate smo do groba, a tko dali?

kesti, posjele neopisivih muka i boli na pokon se vratili u Beč. Čim se je taj proslavljeni putnik Holub malko oporavio, da se je na to, da uredi i popuni svoje dodjeljuje na tom mukotprnom putovanju, da ih se štampu priredi i napokon objedani. I njegovo se je djelo u istinu tečajem prošle godine na njemačkom jeziku u svečim štampano, pa je ovih dana izrašao posljenji, to jest 36. svečak. Još nije bila doštampana njegova knjiga na njemačkom jeziku i već je počela izlaziti u svečim prevedena na talijanski jezik, a evojurno će se naskoro prevesti i na sve ostale izabrane evropske jezike.

Kada smo čitajući tu knjigu, koja nosi naslov: „Od Capstada u zemlju Maškolumbu“, putovanja dra. Emila Holuba u južnoj Africi od godine 1883.—1887., došli do svečaka 35. i 36. ugodno nas je iznenadio osnaj da toga putopisa, gdje nam Holub pripoveda, kako su on i njegovi suputnici, bježeći na vrat na nos, goli i bosu više mrtvi nego li živi, stigli napokon u predjelu Kimberleyevih poljana, te što su i koga su tamo našli.

Vrednim citateljem „Naše Sloge“ je poznato, da u Kimberley-u imade mnogo naših Istrana-Hrvata, koji su se tamo zaputili, da poštenu svojim trudom i radom u tih dijamantnih rudokopih zasluge koju avtocih novca, što je u istini mnogim, tako čujemo i sa rukom pošlo. Kako dakle između mnih radnika drugih narodnosti imade i šeki broj naših čestitih Prizornica Hrvata, a osobito onih iz Istre, to mislimo, da čemo samo svoju dužnost učiniti, a vrednim citateljem „Naše Sloge“ ugodi, ako nijus u „Slogi“ na hrvatskom jeziku i prispovjedimo, što o tih naših ljudi, njihovoj čudi i stanju sudi i piše na njemačkom jeziku dr. Emil Holub.

Dr. E. Holub premda rodjen Čeh, naš bližnji dake brat, ipak se čuti više Niemac nego li Čeh. Pa ako on sve to ukako povoljno i ljepe piše o naših Istranima u tih dalekih afričkih krajevima, to nam se njegove rječi tim vjeroratnije čine a sreću našemu tim više gode.

Evo dakle sada što i kako piše u XXXI. poglavju svoje spomenute već knjige:

Požrtvovoj skribi gosp. Iv. Pama i prijaznoj susretljivosti predstojniku svih rudokopnih društava, imamo zahvaliti, što nam je naš četvrtečni boravak u Kimberleyu bio toliko ugodan, koliko je samo moguće bilo. Moja se je supruga naskoro čutila sretnom u družtvu ljubeznih gospodja, koja su na sve moguće načine nastojale, da zaboravi pretrpele muke, da ju utječe i što više razdrobovolje; ja sam paku cielo to vremena upotrebio na to, da razgledam dijamantne rudnike. Pri tom su mi gosp. Pam, predsjednik i u celiči odbor patriotskoga austro-ugarskoga podpornoga društva i riečju i činom bili na ruku. Ja smatram za svoju dužnost, da na ovom mjestu svoj ovoj gospodi — za ljubav i dobrotu, koju su u tako dalekim krajevima svojim zemljakom izkazali. — kao što i gosp. načelniku L. Greveru za to najsrdačnije zahvalim. Dobrohotni citatelji neka mi dozvole, da prigovorim ovđe nekoliko rječi o austro-ugarskom pripomoćnom društvu i njegovu utemeljenju. Bili su osobiti uzroci, radi kojih se je to društvo ozivitovalo. U Kimberley-u i u okolišnih dijamantnih rudokopih nalazi se najmanjegobrojne austro-ugarske naselbine u celoj južnoj Africi. Inteligencija naših zemaljaka — Niemci i Ugri — sačinjavala je nekoliko trgovaca dijamanti, dočim je ostala množina sastojala se od radnika Hrvata, Niemaca i Talijana, koji su radili u rudokopih, ili su pak nadzirali crnce, koji su radili u rudokopih, mrvili i izpirali dijamantnu zemlju.

(Konac slijedi.)

D O P I S I .

Sa Creskoga otoka početkom aprila. (Konac). A kakva je pak ta škola u Cresu! Bolje bi bilo za creki puk, da je nije, nego da je onakva. Protiv zakona naravskim i božjim, proti svim pravilom uzgojlosjiva (pedagoščica) ubijaju se duševne sposobnosti creksa djeca tudjim nastavnici jezikom. Ali ne čudimo se tomu, jerbo poznamo naše gospodare. Već se čudimo našoj dobroj oblasti, nizoj i višoj, što ponata, da se turmači crekšoj kopackoj djeci u školi vjerouanu u nerazumljivom jeziku; velim onaj kopackoj djeci, koja nezna drugačije Boža moliti nego hrvatski, kako ju je doma učili naučiti. Frane Anijane reci odražno i bezobzirno sa pokojnjim slijetskim: ja, yaš biskup znadem, da se

tamo govorit hrvatski; zato naredjujem da se u tomu jeziku nije smjemo evanđeoskoga nauka u srdu maljatić djece.

II. Liečnik. Creska občina imade dva liečnika; jedan za grad a drugi za selo. Pustimo onoga za grad, premda bi se i toj dalo privoriti. Recimo dva liečnika na vanjske. Ako sam dobro obećan, važe g. liečnik 1200 for. za selo. Tej naš liečnik imao bi po savjeti za ovih 1200 for. salzati često u selu, da upozna zdravstveno stanje povjerenja mu puka, no on nezalazi nego kad je potvran.

III. Putevi. Primati moramo, da je naš otok bregovit, te se ne nadu po njemu izvaditi ljepe i široke ceste kao po ravninam. Ali mi takvih cesta ne tražimo. Mi tražimo, da se načine putevi po našim podobinama, da nije čovjek po putu u pogibjeli života, a obterećeno živice, da se ne posklane i slama si kosti. Skoro nevjerojatno je ovo ali istinito, da mi ne imademo ni komadića dobra puta, već razderane i razrovane staze, kakve nisu, kerav poklanja.

Još bih imao nabrojiti sto nepravda. Škola ne imademo, a trećine od bratovšćina neznamo kamo idu, koje su namijene ponci. Našim vanjskim siromahom se ništa ne daje od „kase ubozib“. Po razmjeru pučanstva moralo bi sjediti u občinskom zastupstvu $\frac{1}{3}$ vanjskih zastupnika, koji bi potrebe svojih sel u sjednicah tražili. Ali gospoda neće nego jednoga ili dvojicu, koji na svaki njihov mag i besjedu odgovaraju „šorđi“. Za anocijane se imenuju ljudi nepismeni, edvani od gospode, bez proti volji i želji svoga puka. Takvi anocijani moraju teći sa pismenimi talijanskimi ordinji (naredbeni) od jednoga do štrugoga, ako hoće da znade, što mu občina piše.

Puče moj! Creski! Ovakvo se je do sada tebe zapostavljalo. A Tvoja gospoda bi htjela igrati se tvojimi pravi (diriti). Sada su te počeli gospoda dozivljati k sebi, da ih pomognes posaditi na udobna mesta. Oni će ti obecavati svega i sväšta, a ništa ti neće dati. Njim je do svoje premoći i gospodstva, a ti vilane slušaj i plaćaj. Slozi se i gledaj se od njih odcipti. Ti imade svojih zaklada, odakle ćeš namirivati tvoje troškove. Najbolje, da budeš svoj gospodar u svjojoj kući. U to ime budi Bog s nama.

Biljka iz tvoga vrta.

Pogled po svetu.

Trst, dan 16. aprila 1890.

Austro-Ugarska: Prekjuter sakupiše se u predsjedničtvu ministarskoga vjeća u Beču učestnici konferencije o zagodbi. Viečalo se je o predlozima, koje je vlada izradila na osnovu nagodbenih stipulacija za sabor. Razpravljati će se takodjer o nekim razlikama u nazoru. Najvažnija je od tih, kako je poznato, promjena sabor-skog izbornog reda za alodijalni veleposjed, a tice se osobito broja ustrojiti se imajućih izbornih kotara i tim suvisla broja zastupnika, koji se imade svakako osigurati ustavovjernoj manjini valoposjedniku. Dalnje su se nesuglasnice pokazale u pogledu podredjenosti pisarničkih sudbenih činovnika i bilježnika pod narodni senat pražkoga vrhovnoga sudišta, te napokon glede pitanja, da li se imade elaborat po vjerenstvu, postavljenoga kod vrhovnoga sudišta u Pragu, predložiti na mnjenje českemu zemaljskom odboru. U oti tih potekloča potrajati će po svoj priliči razprave konferencije o zagodbi više dana.

Izbori za pravoslavni crkveni sabor, koji će se sastati u Karlovcih, vršili su se prošloga tjedna, pak su većinom izabrali ljudi, koji se istišu, kao protivnici današnjice ugarske i hrvatske vlade. Neznanje koliko će ti ljudi hitjeti i moći dobro po narod zaključiti; nu već iz imenovanja komisara i najavljivanja po stanovnih novinab, kao prijateljskog kandidata biskupa Brančovića, vidi se put, kojim će stvari u tom saboru teći.

Srbija: Javila se da Milan neće u Srbiju dokle nebude skupština odgođena. Srpska vlada odlikovala je više

ruskih zvančnih osoba sa visokim redovi, znak da se sve više Rusija približava, a to je i narodova želja.

Ovih dana uhraćen je u ministarstvu izvanjskih posala neki sukunar Horak iz Trutnova, koji se je grozio, da će probasti bodežem ministra, jer da su njemu naručili suknju za srbsku vojsku, a dobavljaju se od drugoga. Kod njega nadjenja je velika sveta novaca.

Bugarska: Gospodin Stambulov najavio je srbskoj vladi, valda da vidi kakav će napraviti efekt, da će odspolati u Biograd na mjesto dosadanjega njegovoga zastupnika, drugoga gospodina.

Rusija: Javila se opet nova viest, da su u Gačini otkriveni lagumi, koji su imali to carevo letovalište dignuti u zrak. I to će biti nova laž, jer se već nedu pišati o silnih nemirih i revolucijah na svih ruskih sveučilištih — s toga su sad našli ovu.

Njemačka: Odkako se je morao odseliti stari lisac, nije iz carstva božjeg straha tolikih novostih u slavosjeveru čuti. Sada tamo najveću ulogu igraju radnički kolovodje, koji su ojačani postupkom cesara, koji se je radnikom prijazniji pokazao, u stranii državah na to Vihelmove reforme mrko gledaju.

Francuzka: Predsjednik republike odišao je na put po južnoj Francuzkoj; na putu ga prate dva ministra. Izbori u gradsko zastupstvo u Parizu biti će skorih danah, a se tu u svrhu sive stranke pripravljaju, i jedna druga nadmudruju u sredstvih za reklamu.

Spanjolska: Sagastino ministarstvo ima svaki čas novih neprilikih; nije još dobro poravnalo zadjevici sa generalom Dabana, a već dodjose na površinu nemiri u Valenciji, koji su dali povoda svakojakim upitom i predlogom u komori. Dvojbe je, dalje će se Sagasta iz svih tih potekloča čitav izvući.

Franina i Jurina

Fr. Si bit Jurino va Buzetu na talijanskem trstu?

Jur. Kako će da grem ja mej onu gospodu, kada nimam više puti ni za libricu soli.

Fr. Ter da j' bilo sve à meka.

Jur. Je je, dokle se j' nutra prišlo te ni nia nijedan pital, ma kada su se za tobom vrata zaprla: paga pantalon!

Fr. Ča j' temu tako?

Jur. Ma baš tako.

Fr. Onda je lasko kumedijat.

Različite viesti.

† Dr. Frane Pilepić odvjetnik na Rieci umro je dne 13. aprila u 52. godini svoje dobe nakon duže bolesti. Pokojni bio je čestit otac obitelji, vatrene rodoljub i odličan član hrvatske stranke prava, i kao rođen Riečan, ne viška, ali odličan branitelj hrvatske stvari na Rici. Jur. za mlada bavio se je s drom. Derenčinom pravom književnosti, i od njega imamo preved znamenitoga Ungerovog djela „Razprava o stvarnostih u Austriji“. Prije nekoliko godina pisao je pokojnik temeljni kritik velikoga ričnika što ga izdaje akademija znanosti i umjetnosti u Zagrebu. Kao odvjetnik bio je dr. Pilepić na dobru

glasu, počuševan, a kad god i na svoju stetu milordan. Ugleđali se mladji a toga zaslužnoga rodoljuba, a njemu, načelom Franu neka je vječni pokoj, i obitelji utjeha, da sa tjelesnom smrću nezgiba sve!

Glavna skupština političkoga društva „Eduost“ obdržavala se u nedjelju pod predsjedničtvom državnoga zastupnika g. Ivana Nabergoja i u prisustvovanju ljevičara broja članova, među kojima bješa i načelnik župan dr. Dinko Vitežić. Poslije nagovora g. predsjednika, bješa pročitana i edobrena izvješća tajnika i blagajnika, pak se prešlo na predloge, koji su isli svi za tim, da se političko društvo i narodni zastupnici živo zaružu za narodnu ratnopravost koli u školi u c. k. trudu Primorja. Imjenovali su ih razne misli a gg. državni zastupnici predložili skupštinskim političkim položajima odnosno pojedinim strankama carevinskog vjeća, gdje se kroja zakoni za svu državu i otkuda bi moralio suze grjati jednosavne narode Austrije. Nakon toga prešlo se na izbor novoga odbora, u koj bješu izabrani jednoglasno g. Ivan Nabergoj, Odbornici: Cotić Maks, Kljun I. M., Mandić Matko, Manković Ivan, Škabar Ante, Turk Josip, Truden Ante, Vatovec I. M. i Živin V. M. Zamjenici: Hrvatin Miha, Martelanc Ivan, Martelanc Dragutin, Nadilić Stjepan, Negode Josip, Požar Josip, Prole Stejpan, Sancin Anton i Žitko Franjo. Po dovršenom zborovanju konstituirao se odbor kako aliđi: I. podpredsjednik g. M. Mandić; II. podpredsjednik g. I. M. Vatovec; tajnik g. M. Cotić a blagajnik g. A. Škabar.

Novi odvjetnik Iz Dekanat (Pasjavas) javljuju nam, da je g. dr. Eduard pl. Förster, finansijski savjetnik u miru 12. t. m. otvoren odvjetničku pisarcu u Kopru sa filijalom u Dekanat i

Iz Voloskoga kotara. Na razmeni posjedeljci imali smo u Opatiji u velikom Stefaničinom salunu koncerat, koji su izvadjale dvije rođene Hrvatice, gospojice Mara Kiseljak i Zora Cordesić. Bilo je načelno, kakovih 70 glava odobrano občinstva. Cordesićeva uđerala je u glasovit, Kiseljakova pjevala je. Oba je slušateljstvo obispalo hvalom i vienici; u istinu pjevala je Kiseljakova majstorski, a ona druga ljepotica jednako vještacki igrala na glasovit. Ali nememožno a da neopozimo niste: muzika neima narodnosti, je li? Pak ako je tomu tako, kako se slaže s tim, da naša gospojica Mara pred Hrvati, Česi i Madjari (Niemci) je bilo najmanje pjevala samo njemačkim jezikom, a to nešto i u drugim jezicima. Nije smjela bojati se i hrvatski jedan naprijev u hrvatskom jeziku izpjevati, jer da je n. pr. oglašila takav koncert i da ga je dala u dvorani „Zore“, evo moje glave, ako nebi bilo i više slušateljstva i većega oduševljenja. Nedvojimo, da će nam gospojica tu ljubav izkazati, kad budemo imali na primjer veliki koncerat u korist „Bratovčine“.

Novinarska nam je dažnost opomenuti čestito parobrodarsko društvo Šverljuga & C., na neke pritužbe, o kojih neznamo jesu li osnovane, ali ako jesu, trebalo bi tomu pomoći. Pogovara se naime, da ako u bliskoj dobi čovjek odavale na Rieku, platiti za tame navadnu vozarinu, a natrag mora platiti mnogo više, jer je zavarna vožnja ili „gita“. To ne valja. Ljudi, kojih idu na Rieku uz običnu cijenu, morali bi se u toliku cijenu i povratiti. Zato bi pravo, da druživo uvede povratne karte (retour-karte) ako jih neima i da te povratna karta vredi za cijeli onaj dan.

Dogodilo su se neke promjene na našem sudu. Pristav g. Maldonera premjesten je na svoju molbu u Trst, a prislušnik g. Cotić (čini nam se, da se piše Zottig) imenovan je za pristava u Motovun, ali sa službovanjem u Voloskom. G. Maldonera javno nam je povoljili radi velike marljivosti, kojom je on, Niemac iz Tirola, način hrvatski jezik toliko, da ga bez potekloča rabi u govoru i pismu. Nadamo se, da će toliko postignuti i g. Cotić, kojemu smo kaže, da je rođen od slovenske krvi; od njega to dakle pita ne samo korist službe i našo pravo, nego i narodnost njegove porodice.

Umro je prošloga čedna sudbeni dvornik Josip Rauh, bivši njegova žandar. Take smrti neoglašuju se obično u novinama. Ali s ovim imenom spojen je komadić kulturne povijesti našeg hrvatskoga puka u Istri. Nije naime tomu ni deset godina, što se je pokojni sudac dr. Zupan, ili po njegovom Šupan, živo opirao svakom slovenu,

* Nerezamo kako je g. savjetnik mogao otvoriti odvjetničku filijalu u Dekanat pošto nismo, da toga zakona nedozvoljava. Op. Ured.

